

ΕΤΟΣ Α΄—1898

+ ΑΡ. 16 +

1 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

ΕΘΝΙΚΗ ΑΓΩΓΗ

Ευριπίδης

Ιππόλυτος

Μετάφραση: Δ. Μ. Σάρρος (Ρυθμική παράφρασις εις τη δημώδη γλώσσα)

Εθνική Αγωγή, Αθήνα

ετ. Α΄, τχ. 16, 1 Οκτώβριος 1898, σ. 243-244

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ “ΙΠΠΟΥΛΤΟΣ,,

ΡΥΘΜΙΚΗ ΠΑΡΑΦΡΑΣΙΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΗΜΩΔΗ ΓΛΩΣΣΑΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΣΤΑΣΙΜΟΝ

ΧΟΡΟΣ

(ὄτιχ. 525 — 565)

ὦ Ἐρωτα, ὦ Ἐρωτα, ποῦ στάζεις
 τὸν πόθο μέσ' ἑστὰ μάτια, κι ὅπου ἐμπάζεις
 χάρι γλυκειά ἑς ὅποιαν καρδιά βαρέσης,
 ὦ ἄμποτε ἑς ἐμένα νὰ μὴν πέσης
 ποτὲ μὲ τὸ καχὸ μέσ' ἑστὴν καρδιά σου,
 κι ἄς μὴ μ' εὐρῆ ποτὲ ἡ ἄναποδιά σου.
 Γιατὶ κι ἀπὸ φωτιά κι ἀστραποβόλι
 εἶν' πλιὸ φρικτὸ τῆς Κύπριδος τὸ βόλι,
 ποῦ μὲ τὰ χέρια του τὸ ρίχνει αὐτὸς
 ὁ Ἐρωτας τὸ τέκνον τοῦ Διός.

Ἄνωφελα τόσων βοϊδιῶν τὸ αἶμα
 χύνει ἡ Ἑλλάς μέσ' ἑστ' Ἀλφειοῦ τὸ ρέμα
 καὶ μέσ' ἑστὸ Δελφικὸ Θυσιαστήριον
 τοῦ Φοίβου, ἀφοῦ τὸν Ἐρωτα τὸν κύριον
 τῶν ἀνδρικῶν καρδιῶν καὶ κυβερνήτην,
 ποῦ κλειδοκράτορα ἡ Ἀφροδίτη
 μέσ' ἑστὸς γλυκοὺς θαλάμους τῆς τὸν ἔχει,
 ἀφοῦ δὲν τὸν τιμοῦμε, αὐτὸν ποῦ τρέχει
 μέσ' ἑστὸς θνητοὺς μὲ κάθε συμφορὰ
 καὶ τοὺς χαλνάει κάθε φορὰ.

Στὴν Οἰχαλία τὴν παρθένα ἐκείνη
 ποῦ ἀζύγωτη ἦταν πρῶτα ἑς ἄνδρὸς κλίνη,
 ἡ Ἀφροδίτη ἀνύπανδρην τὴν παίρνει
 ἀπὸ τὰ γονικά τῆς καὶ τὴν σέρνει
 γοργὰ σὰν Βάχχη τοῦ Ἄδου μανιασμένην
 ὀλόκαπνην καίματοκυλισμένην
 (ἀπὸ τὸν χαλασμὸν ὅπου εἶχε γίνεи
 ἑστὸ σπίτι τῆς) καὶ τοῦ Ἡρακλῆ τὴν δίνει
 μὲ φονικά τραγοῦδια, ὦ συμφορὰ
 Ἰόλη, μὲ τὴν τέτοια σου χαρὰ!

Τῆς Θήβας ὦ ἱερόκαστρον, ὦ στόμα
 τῆς Δίρκας, πέτε τα κέσεῖς ἀκόμα
 τί κάνει ἡ Ἀφροδίτη ἡ ἐκδικήτρια.
 Τοῦ Διογεννήτου Βάχχου τὴν γεννήτρια
 μ' ὀλόφλογην βροντὴν τὴν ἀνταμώνει
 καὶ μὲ θανάτου μοῖραν τὴν νεκρώνει.
 Παντοῦ παντοῦ πετᾷ ἡ τρομερὴ
 καὶ πάει σὰν μέλισσα φαρμακερὴ.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΣΤΑΣΙΜΟΝ

(ὄτιχ. 732 — 775)

Μέσα σὲ σπήλαια ἀπάτητα ἄς πατοῦσα,
 ἡ ἀπὸ Θεοῦ πουλλὶ ἄς ἐγενόμενον
 μὲ φτερωτὲς ἀγέλες νὰ ἐπετοῦσα.
 Μέσ' ἑστὸ θαλάσσιο κῦμα ἄς ὑψωνόμενον
 τοῦ Ἀδριατικοῦ τοῦ ἀκρογιαλιοῦ
 καὶ μέσ' ἑστὰ κύματα τοῦ Ἡριδανοῦ,
 ποῦ οἱ δόλιες κορασιῆς ἑστὰ πορφυρένια
 κύματα τοῦ πατρός των μὲ καημό- των
 σταλάζουν δάκρυα μαργαριταρένια
 γιὰ τὸν Φαέθοντα τὸν ἀδερφό των.

Νὰ ἦμουν ἑστῶν Ἑσπερίδων τῶν θλιμμένων
 μέσ' ἑστὰχροτόπι τὸ μηλοσπαρμένον,

ποῦ τῶν ναυτῶν τὸ δρόμο πλιὸ ἐμποδίζει
 ὁ κύριος ποῦ τὸν ἄγριο πόντο ὀρίζει,
 καὶ τούρανοῦ, ποῦ ὁ Ἄτλας τὸν βασταῖ,
 δείχνει τὰ πέρατα τὰ θαυμαστά.
 βρύσες μ' ἀθάνατο νερὸ ἐκεῖ πέρα
 τρέχουν ἐμπρὸς ἑστάνάχτορα τοῦ Δία
 καὶ γῆς εὐλογημένη νύχτα μέρα
 βλασταίνει ἑστὸς θεοὺς εὐδαιμονία.

Ὡ Κρητικὸν ἀσπρόφτερο καράβι,
 ποῦ τῇ βασίλισσά μου ἔχεις λάβει
 ἀπ' τὰ παλάτια τῆς τὰ εὐτυχισμένα
 καὶ μέσ' ἀπ' τάρμυρά καὶ βουρλισμένα
 κύματα τοῦ πελάγου, ὦ συμφορά,
 τὴν ἔφερες γιὰ ὀλέθρια χαρά.
 Ναὶ καὶ ἑστὲς δυὸ μεριῆς κακὰ σημεῖα
 φάνηκαν· καὶ ἑστὴν Κρήτη ὅταν ἑστὴ θεῖα
 Ἀθήνα γοργοπέταε, κι ὅταν πάλι
 ἔφθασαν ἑστοῦ Μονύχου τὰχρογιάλι,
 ποῦ τὰ πλεχτὰ τοῦ καραβιοῦ σχοιניὰ
 ἀκρόδεσαν κέβῃσαν ἑστὴ στεριά.

Γι' αὐτὸ κατασυντρίφθη ὁ λογισμὸς τῆς
 ἀπ' τὴν ὀλέθρια φλόγα τοῦ ἔρωτός τῆς
 τοῦ αἰσχροῦ, ποῦ ἡ Κύπριδα τῆς ἔχει δώσει
 κι ὀλοπλημμυρισμένα μέσ' ἑστὴν τόση
 μεγάλη συμφορά τῆς, ὦ κακό,
 μέσα ἑστὸ θάλαμο τὸ νυμφικὸ
 τώρα μιὰ κρεμαστὴ θηλειὰ θὰ ρίξῃ
 τὸν κάτασπρό τῆς τὸ λαιμὸ νὰ σφίξῃ·
 ντρέπεται ἀπὸ τὸλέθριο βάσανό τῆς
 καὶ προτιμᾷ μετὰ τὸ θάνατό τῆς
 ἔντιμο τῶνομά τῆς ν' ἀκουσθῇ
 κι ἀπὸ ἔρωτα σκληρὸν ν' ἀπαλλαγθῇ.

(1898)

Δ. Μ. ΣΑΡΡΟΣ Δ Φ.